

Варнер чекає. Дивиться. Киває раз, наче каже «продовжуй».

— Твій батько...

— Не тут.

— Ох.

Я намагаюся приховати здивування, але тепер не розумію, чому думала, що Андерсон буде тут. Це все ускладнює.

— Ти справді думала, що зможеш ось так просто вийти з цієї кімнати, — запитує мене Варнер, — постукати у двері мого батька і розібратися з ним?

«Так».

— Ні.

— Така правда, як на вербі груші, — промовляє Варнер м'яко.

Я дивлюся на нього.

— Мій батько пішов, — повідомляє Варнер. — Він повернувся в столицю, і забрав із собою Соню й Сару.

Я судомно вдихаю.

Варнер більше не усміхається.

— Вони... живі? — запитую.

— Я не знаю, — він злегка здригається. — Гадаю, що так, адже в будь-якому іншому стані вони йому не потрібні.

— Вони *живі*? — серце починає калатати так швидко, що в мене зараз станеться напад. — Мені треба їх повернути, треба їх знайти, мені...

— Тобі що? — Варнер пильно дивиться на мене. — Як ти дістанешся до мого батька? Як ти його здолаєш?

— Я не знаю! — тепер я ходжу по кімнаті. — Але мені треба їх знайти. Можливо, вони єдині друзі, як залишилися у цьому світі, і...

Я замовкаю.

Несподівано розвертаюся, серце падає в п'яти.